

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

Προσφυγή αριθ. 54341/11

Α.Α. Μ.-Φ.

κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας στις 13 Ιανουαρίου 2015 σε επιτροπή, η σύνθεση της οποίας έχει ως εξής:

Mirjana Lazarova Trajkovska, *πρόεδρος*

Paulo Pinto de Albuquerque,

Ksenija Turković, *δικαστές,*

και André Wampach, *βοηθό γραμματέα τμήματος,*

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω προσφυγή, η οποία κατατέθηκε στις 23 Αυγούστου 2011,

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

Ο προσφεύγων, κ. Α.Α. Μ.-Φ., είναι ένας έλληνας υπήκοος που γεννήθηκε το 1947 και κατοικεί στην Αθήνα. Εκπροσωπήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου από τον κ. Ν. Αλιβιζάτο και τον κ. Ι. Κτιστάκη, δικηγόρους του Συλλόγου της Αθήνας.

A. Οι συνθήκες της υπόθεσης

Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, όπως αυτά εκτίθενται από τον προσφεύγοντα, μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

1. Η πειθαρχική διαδικασία που ανοίχθηκε κατά του προσφεύγοντος

Ο προσφεύγων είναι συνταξιούχος διπλωμάτης, ο οποίος έχει τον βαθμό του πρέσβη από τον Ιούλιο 2008.

Στις 26 Φεβρουαρίου 2008 και ενώ ο προσφεύγων ήταν επικεφαλής διπλωματικής αποστολής στην τελευταία θέση της σταδιοδρομίας του στο Μεξικό, ο Γενικός Γραμματέας του Υπουργείου Εξωτερικών, κατηγορώντας τον για διάφορα πειθαρχικά παραπτώματα, διέταξε την διεξαγωγή μιας ένορκης διοικητικής εξέτασης («ΕΔΕ») σε βάρος του.

Η ΕΔΕ διεξήχθη από τον Γενικό Επιθεωρητή του Υπουργείου Εξωτερικών, Δ.Κ., συνταξιούχο πρέσβη. Ο Δ.Κ. έφθασε στο Μεξικό στις 28 Μαρτίου 2008 και έφυγε από εκεί στις 4 Απριλίου 2008. Στις 29 Μαρτίου 2008, εξέτασε τον προσφεύγοντα ενόρκως χωρίς την παρουσία συνηγόρου και χωρίς να του ζητηθεί αν επιθυμούσε να προτείνει μάρτυρες υπεράσπισης. Εξέτασε επίσης ως μάρτυρες τους διερμηνείς της ΕΔΕ, κυρία Ε.Β., η οποία ήταν επίσης γραμματέας της ΕΔΕ, και την κυρία Α.Μ. Αυτός συνέταξε δύο εκθέσεις στις 7 Μαρτίου και την 1^η Απριλίου 2008, τις οποίες υπέβαλε στην διοίκηση του Υπουργείου.

Οι δύο εκθέσεις επέκριναν την οικονομική διαχείριση του προσφεύγοντος, την συμπεριφορά του έναντι του επί συμβάσει προσωπικού της αποστολής και τις σχέσεις του με την ελληνική κοινότητα του Μεξικό.

Κληθείς να παρέξει εξηγήσεις προς τον Υπουργό Εξωτερικών, ο προσφεύγων επικαλέστηκε, με το από 19 Μαΐου 2008 υπόμνημά του, πολλούς λόγους ακυρότητας της έρευνας: το γεγονός ότι εξετάστηκε ενόρκως, χωρίς την παρουσία δικηγόρου και χωρίς ακρόαση μαρτύρων υπεράσπισης και την εξέταση ως μαρτύρων της γραμματέως και των διερμηνέων της ΕΔΕ. Τέλος, απέκρουε σημείο προς σημείο τις κατηγορίες που περιέχονταν στις εκθέσεις του Δ.Κ.

Στις 2 Ιουνίου 2008, ο Υπουργός Εξωτερικών παρέπεμψε τον προσφεύγοντα ενώπιον του Ανωτάτου Πειθαρχικού Συμβουλίου του Υπουργείου. Το παραπεμπτικό έγγραφο μνημόνευε οκτώ πειθαρχικά παραπτώματα. Στις 9 Μαρτίου 2009, ο προσφεύγων, επικουρούμενος από τον δικηγόρο του, παρουσιάστηκε ενώπιον του Ανωτάτου Πειθαρχικού Συμβουλίου για να υπερασπίσει τον εαυτό του.

Στις 8 Απριλίου 2009, το Ανώτατο Πειθαρχικό Συμβούλιο έκρινε ότι ο προσφεύγων είχε διαπράξει πέντε πειθαρχικά παραπτώματα: παράβαση υπαλληλικού καθήκοντος (άρθρο 106 §§ 1 και 2 του Δημοσιοϋπαλληλικού Κώδικα), παράβαση καθήκοντος κατά τον Ποινικό Κώδικα ή άλλους ειδικούς ποινικούς νόμους (άρθρο 107 § 1 β) του ιδίου Κώδικα), ατελής εκπλήρωση του καθήκοντος (άρθρο 107 § 1 στ) του ιδίου Κώδικα), χαρακτηριστικώς αναξιοπρεπή ή ανάξια για υπάλληλο διαγωγή εντός ή εκτός υπηρεσίας (άρθρο 109 § 2 δ) του ιδίου Κώδικα), απιστία περί τη

διαχείριση δημοσίων εσόδων και κρατικής περιουσίας (άρθρο 81 § 2 γ) του εσωτερικού κανονισμού του Υπουργείου Εξωτερικών). Το Ανώτατο Πειθαρχικό Συμβούλιο επέβαλε στον προσφεύγοντα την ποινή της οριστικής παύσης από την διπλωματική υπηρεσία.

2. Η αίτηση ακύρωσης της απόφασης του Ανωτάτου Πειθαρχικού Συμβουλίου

Στις 5 Ιουνίου 2009, ο προσφεύγων κατέθεσε αίτηση ακύρωσης της απόφασης του Ανωτάτου Πειθαρχικού Συμβουλίου ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας. Υποστήριζε ότι η ΕΔΕ ήταν άκυρη ιδίως για τους τρεις λόγους που επικαλέστηκε στο από 19 Μαΐου 2008 υπόμνημά του ενώπιον του Υπουργείου Εξωτερικών. Έκανε επίσης μία ιδιαίτερη αναφορά στο δικαίωμα να μην αυτο-ενοχοποιηθεί, το οποίο προστατεύεται από το άρθρο 6 της Σύμβασης.

Με την απόφαση αριθ. 626/2011 της 25 Φεβρουαρίου 2011, το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την αίτηση του προσφεύγοντος και επικύρωσε την ποινή της οριστικής παύσης από την διπλωματική υπηρεσία. Επί του λόγου του ελκομένου από το δικαίωμα να μην αυτο-ενοχοποιηθεί λόγω της ένορκης εξέτασης που διεξήγαγε ως προς αυτόν ο Δ.Κ., το Συμβούλιο της Επικρατείας δεν αποφάνθηκε.

3. Η αίτηση ακύρωσης της ανάκλησης της προαγωγής του προσφεύγοντος στον βαθμό του πρέσβη

Κατόπιν της απόφασης του Ανωτάτου Πειθαρχικού Συμβουλίου της 8 Απριλίου 2009, ο Υπουργός Εξωτερικών ακύρωσε την προαγωγή του προσφεύγοντος στον βαθμό του πρέσβη που είχε λάβει χώρα το 2007.

Στις 2 Ιουλίου 2009, ο προσφεύγων προσέφυγε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας με μία αίτηση ακύρωσης της απόφασης αυτής. Με την με αριθμό 627/2011 της 25 Φεβρουαρίου 2011, το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την αίτηση του προσφεύγοντος.

4. Η προσφυγή του προσφεύγοντος ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου

Κατόπιν της απόφασης του Ανωτάτου Πειθαρχικού Συμβουλίου της 8 Απριλίου 2009, ο Υπουργός Εξωτερικών εξέδωσε σε βάρος του προσφεύγοντος μία πράξη καταλογισμού ποσού 182.720,39 ευρώ προς καταβολή στο Δημόσιο.

Στις 15 Ιουνίου 2009, ο προσφεύγων κατέθεσε έφεση κατά της πράξης αυτής ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Με την με αριθμό 3817/2013 από 10 Οκτωβρίου 2013 απόφασή του, το Ελεγκτικό Συνέδριο ακύρωσε την πράξη καταλογισμού του ποσού των 182.720,39 ευρώ σε βάρος του προσφεύγοντος. Έκρινε ότι η πράξη έπρεπε να ακυρωθεί διότι, αφενός, είχε εκδοθεί από αναρμόδιο όργανο και, αφετέρου, δεν θεμελίωνε επαρκώς την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ του ελλείμματος που είχε διαπιστωθεί στα οικονομικά της πρεσβείας και της ευθύνης του προσφεύγοντος προς τούτο.

5. *Η διαβίβαση των δύο εκθέσεων της ΕΔΕ στον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών*

Οι δύο συνταγείσες από τον πρέσβη Δ.Κ. εκθέσεις διαβιβάστηκαν στις 14 Μαρτίου και στις 4 Απριλίου 2008 αντίστοιχα στον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών προκειμένου αυτός να διεξαγάγει έρευνα «για τα ποινικά αδικήματα που αποδίδονται στον προσφεύγοντα». Κατά την ημερομηνία της κατάθεσης της προσφυγής στο Δικαστήριο, ο προσφεύγων δεν είχε κλητευθεί από τον εισαγγελέα ή από οποιαδήποτε ανακριτική αρχή.

Β. Το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο

1. Ο Κώδικας Ποινικής Δικονομίας

Το άρθρο 223 § 4 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας ορίζει:

«Ο μάρτυρας δεν είναι υποχρεωμένος να καταθέσει περιστατικά από τα οποία θα μπορούσε να προκύψει η ενοχή του για αξιόποινη πράξη.»

Σε περίπτωση παραβίασης της πιο πάνω διάταξης, τα άρθρα 171 § 1 δ) και 484 § 1 β) του ίδιου κώδικα προβλέπουν την απόλυτη ακυρότητα της εν λόγω διαδικασίας.

2. Ο Δημοσιούπαλληλικός Κώδικας (νόμος 3528/2007)

Τα εφαρμοστέα άρθρα του Δημοσιούπαλληλικού Κώδικα, όπως αυτός ίσχυε κατά τον χρόνο των συμβάντων, είναι διατυπωμένα ως εξής:

Άρθρο 106

«1. Πειθαρχικό παράπτωμα αποτελεί κάθε παράβαση υπαλληλικού καθήκοντος που συντελείται με υπαίτια πράξη ή παράλειψη και μπορεί να καταλογισθεί στον υπάλληλο.

2. Το υπαλληλικό καθήκον προσδιορίζεται τόσο από τις υποχρεώσεις που επιβάλλουν στον υπάλληλο οι κείμενες διατάξεις, οι εντολές και οδηγίες όσο

και από τη συμπεριφορά που πρέπει να τηρεί ο υπάλληλος και εκτός της υπηρεσίας ώστε να μη θίγεται το κύρος αυτής.»

Άρθρο 107

«1. Πειθαρχικά παραπτώματα αποτελούν ιδίως:

β) η παράβαση καθήκοντος κατά τον Ποινικό Κώδικα ή άλλους ειδικούς ποινικούς νόμους,

(...)

στ) η αμέλεια, καθώς και η ατελής ή μη έγκαιρη εκπλήρωση του καθήκοντος.»

Άρθρο 108

«1. Κανόνες και αρχές του ποινικού δικαίου και της ποινικής δικονομίας εφαρμόζονται ανάλογα και στο πειθαρχικό δίκαιο (...)

2. Εφαρμόζονται ιδίως οι κανόνες και οι αρχές που αφορούν:

(...)

δ) το δικαίωμα σιγής του πειθαρχικώς διωκομένου.»

Άρθρο 109

«2. Η ποινή της οριστικής παύσης μπορεί να επιβληθεί μόνο για τα ακόλουθα παραπτώματα:

(...)

δ) χαρακτηριστικώς αναξιοπρεπή ή ανάξια για υπάλληλο διαγωγή εντός ή εκτός υπηρεσίας.»

Άρθρο 126 § 3

«Κατά την εξέταση του υπαλλήλου, στον οποίο αποδίδεται η διάπραξη πειθαρχικού παραπτώματος, εφαρμόζονται αναλόγως οι διατάξεις των άρθρων 130 § 3 και 132 του παρόντος.»

Άρθρο 132

«Κατά την πειθαρχική ανάκριση καλείται οπωσδήποτε για εξέταση ο διωκόμενος υπάλληλος. Ο υπάλληλος εξετάζεται ανωμοτί και μπορεί να παρίσταται μετά δικηγόρου. Η μη προσέλευση του διωκομένου ή η άρνηση του να εξετασθεί, δεν εμποδίζει την πρόοδο της ανάκρισης.»

3. *Ο εσωτερικός κανονισμός του Υπουργείου Εξωτερικών*

Το άρθρο 81 § 2 γ) ορίζει:

«Ειδικώς για το προσωπικό του Υπουργείου Εξωτερικών, πλην των αναφερομένων στον Υπαλληλικό Κώδικα, πειθαρχικά παραπτώματα είναι και τα εξής :

Απιστία περί τη διαχείριση δημοσίων εσόδων και κρατικής περιουσίας.»

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

Επικαλούμενος το άρθρο 6 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται ότι παραβιάστηκε το δικαίωμά του να μη αυτό-ενοχοποιηθεί.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Ο προσφεύγων παραπονείται ότι το δικαίωμά του να μη αυτό-ενοχοποιηθεί παραβιάστηκε διπλά εξαιτίας, αφενός, του γεγονότος ότι ο Γενικός Επιθεωρητής του Υπουργείου Εξωτερικών έλαβε την κατάθεσή του ενόρκως και ενώ του είχαν ήδη καταλογιστεί πειθαρχικά παραπτώματα και, αφετέρου, του γεγονότος ότι το Ανώτατο Πειθαρχικό Συμβούλιο έλαβε υπόψη αυτήν την ένορκη κατάθεση προκειμένου να αποφανθεί περί της ποινής της οριστικής παύσης. Το άρθρο 6 της Σύμβασης ορίζει, στα εφαρμοστέα αποσπάσματά του:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως, (...) υπό (...) δικαστηρίου, (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως. (...)

2. Παν πρόσωπον κατηγορούμενον επί αδικήματι τεκμαίρεται ότι είναι αθώον μέχρι της νομίμου αποδείξεως της ενοχής του.»

Ο προσφεύγων υποστηρίζει, κατά πρώτον, ότι το άρθρο έχει εφαρμογή κατά το ποινικό σκέλος του στην παρούσα υπόθεση: δύο από τα πειθαρχικά παραπτώματα που είχε διαπράξει (παράβαση του υπαλληλικού καθήκοντος και απιστία περί τη διαχείριση δημοσίων εσόδων και κρατικής περιουσίας) αφορούσαν επίσης τον Ποινικό Κώδικα ή ειδικούς ποινικούς νόμους και για τον λόγο αυτό ο γενικός επιθεωρητής του Υπουργείου Εξωτερικών διαβίβασε τον φάκελο στον εισαγγελέα πλημμελειοδικών προκειμένου αυτός να διεξαγάγει έρευνα «για τα ποινικά αδικήματα που αποδίδονται στον προσφεύγοντα». Το γεγονός ότι, κατά την ημερομηνία της κατάθεσης της προσφυγής στο Δικαστήριο, αυτός δεν είχε ακόμη διωχθεί ενώπιον των ποινικών δικαστηρίων δεν αρκεί για να αποκλειστεί η εφαρμογή του ποινικού σκέλους του άρθρου 6 (*Χατζηνικολάου κατά Ελλάδας*, αριθ. 33997/06, § 20, 21 Φεβρουαρίου 2008). Λαμβανομένου επίσης υπόψη του γεγονότος ότι ο

προσφεύγων είχε παυθεί οριστικά από την θέση του, τα διακυβεύματα γι' αυτόν ήταν επαρκώς σημαντικά για να δικαιολογήσουν την εφαρμογή του ποινικού σκέλους (*Μαμιδάκης κατά Ελλάδας*, αριθ. 35533/04, § 21, 11 Ιανουαρίου 2007, *Jussila κατά Φινλανδίας* [GC] αριθ. 73053/01, § 38, CEDH 2006-XIV).

Το Δικαστήριο επιβεβαιώνει και πάλι κατ' αρχήν την αυτονομία της έννοιας «της κατηγορίας ποινικής φύσεως» που προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία, πρέπει να εφαρμόζονται τρία κριτήρια, τα οποία αποκαλούμε μερικές φορές «κριτήρια *Engel*», προκειμένου να καθοριστεί κατά πόσον ένα πρόσωπο κατηγορείται για ποινικό αδίκημα με την έννοια του άρθρου 6: ο χαρακτηρισμός της διαδικασίας κατά το εθνικό δίκαιο, η ουσιώδης φύση και ο τύπος και η βαρύτητα της απειλούμενης κατά του ενδιαφερομένου ποινής (*Ezeh και Connors κατά Ηνωμένου Βασιλείου* ([GC], αριθ. 39665/98 και 40086/98, CEDH 2003-X, § 82).

Σε ό,τι αφορά το πρώτο από τα κριτήρια που απαριθμούνται πιο πάνω για τους σκοπούς του καθορισμού του κατά πόσο ο προσφεύγων απετέλεσε το αντικείμενο μιας «κατηγορίας ποινικής φύσεως», ήτοι τον χαρακτηρισμό της διαδικασίας κατά το εθνικό δίκαιο, το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι διατάξεις που εφαρμόστηκαν στο πλαίσιο της επίδικης διοικητικής διαδικασίας απορρέουν όλες από το πειθαρχικό δίκαιο των δημοσίων υπαλλήλων. Αν και ορισμένες από τις πράξεις που αποδόθηκαν στον προσφεύγοντα μέσα στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής μπορούσαν να περιβληθούν ταυτόχρονα ποινικό και πειθαρχικό χαρακτηρισμό, οι πειθαρχικές διώξεις ήταν θεμελιωμένες στο γεγονός ότι ο προσφεύγων, με την ευκαιρία της άσκησης του λειτουργήματός του, είχε παραβεί μερικά καθήκοντα του τελευταίου.

Σε ό,τι αφορά το δεύτερο και το τρίτο κριτήριο, το Δικαστήριο υπενθυμίζει κατ' αρχήν την νομολογία του σύμφωνα με την οποία μία διοικητική έρευνα περιλαμβάνει κατά κύριο λόγο ανακριτικό έργο και ο επιθεωρητής δεν εκδίδει οποιαδήποτε δικαιοδοτική απόφαση επί του τύπου ή επί της ουσίας. Η έρευνα έχει ως σκοπό την απόδειξη και την καταγραφή πραγματικών περιστατικών τα οποία θα μπορούσαν στην συνέχεια να χρησιμεύσουν ως βάση για τις ενέργειες άλλων αρμοδίων αρχών. Η απαίτηση να υπαχθεί μία τέτοια προκαταρκτική έρευνα στις εγγυήσεις μιας δικαστικής διαδικασίας που προβλέπονται από το άρθρο 6 § 1 θα έθιγε αδικαιολόγητα, στην πράξη, μία ρύθμιση αποτελεσματική, προς το δημόσιο συμφέρον, σύνθετων οικονομικών και εμπορικών δραστηριοτήτων (*Fayed κατά*

Ηνωμένου Βασιλείου, απόφαση της 21 Σεπτεμβρίου 1994, série A no. 294-B, §§ 61-62, *Saunders κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, απόφαση της 17 Δεκεμβρίου 1996, *Rapports et décisions* 1996-VI, § 67, *I.J.L. και λοιποί κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, αριθ. 29522/95, 30056/96 και 30574/96, § 100, 19 Σεπτεμβρίου 2000).

Το Δικαστήριο παρατηρεί επίσης ότι ένα μέτρο οριστικής παύσης, παρά το γεγονός ότι συνιστά την βαρύτερη κύρωση στην κλίμακα των πειθαρχικών κυρώσεων, είναι μία κύρωση χαρακτηριστική πειθαρχικού παραπτώματος που δεν πρέπει να συγγέται με ποινή. Υπενθυμίζει στην συνέχεια ότι οι διαδικασίες που σχετίζονται τις πειθαρχικές κυρώσεις δεν αναφέρονται, κατ'αρχήν, στο «βάσιμο» μιας «κατηγορίας ποινικής φύσεως», κατά τρόπο ώστε το άρθρο 6 δεν έχει εφαρμογή κατά κύριο λόγο σε αυτές τις διαφορές (*Βαγενάς κατά Ελλάδας* (déc.), αριθ. 53372/07, 23 Αυγούστου 2011, *Moulet κατά Γαλλίας*, (déc.), αριθ. 27521/04, 13 Σεπτεμβρίου 2007, *Brown κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, αριθ. 38644/97, απόφαση της Επιτροπής της 24 Νοεμβρίου 1998, και *J.L. κατά Γαλλίας*, απόφαση της Επιτροπής της 5 Απριλίου 1995, αριθ. 17055/90).

Εν προκειμένω, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, με την απόφαση της 8 Απριλίου 2009, το Ανώτατο Πειθαρχικό Συμβούλιο επέβαλε σε βάρος του προσφεύγοντος την κύρωση της οριστικής παύσης από την διπλωματική υπηρεσία. Η απόφαση αυτή επέφερε εξάλλου την ανάκληση της προαγωγής του προσφεύγοντος στον βαθμό του πρέσβη καθώς και την έκδοση μιας πράξης που επέβαλε στον προσφεύγοντα να καταβάλει στο Δημόσιο ένα ποσό 182.720,39 ευρώ. Τέλος, οι δύο εκθέσεις που συνετάγησαν από τον επιθεωρητή του Υπουργείου Εξωτερικών, τον πρέσβη Δ.Κ., διαβιβάστηκαν στον εισαγγελέα πλημμελειοδικών Αθηνών προκειμένου αυτός να διεξαγάγει έρευνα «για τα ποινικά αδικήματα που αποδίδονται στον προσφεύγοντα».

Εν τούτοις, το Δικαστήριο διαπιστώνει, αφενός, ότι, με την από 10 Οκτωβρίου 2013 απόφασή του, το Ελεγκτικό Συνέδριο ακύρωσε την πράξη η οποία καταλόγισε στον προσφεύγοντα το ποσό των 182.720,39 ευρώ και, αφετέρου, ότι, από τον Απρίλιο του 2008, όταν οι εκθέσεις του επιθεωρητή του Υπουργείου διαβιβάστηκαν στον εισαγγελέα, ο προσφεύγων δεν είχε κλητευθεί από τον τελευταίο ή από οποιαδήποτε άλλη ανακριτική αρχή. Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι η παράβαση του υπαλληλικού καθήκοντος συνιστά, βάσει του ποινικού κώδικα, πλημμέλημα του οποίου ο χρόνος παραγραφής είναι πέντε ετών. Όμως, δεδομένου ότι ο χρόνος αυτός, ο οποίος άρχισε να τρέχει από το έτος 2008, έχει ήδη παρέλθει, ο προσφεύγων έχει αποφύγει οποιαδήποτε ποινική δίωξη.

Κατά συνέπεια, η πειθαρχική διαδικασία κατά του προσφεύγοντος δεν αναφερόταν εν προκειμένω το «βάσιμο» μιας «κατηγορίας ποινικής φύσεως» και το άρθρο 6 § 1 δεν έχει επομένως εφαρμογή κατά το ποινικό σκέλος του. Ωσαύτως, δεδομένου ότι ο προσφεύγων δεν επικαλείται το αστικό σκέλος του άρθρου 6 § 1, το Δικαστήριο δεν εκτιμά ότι πρέπει να το εξετάσει αυτεπαγγέλτως.

Έπεται ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το άρθρο 35 § 3 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

Συντάχθηκε στα γαλλικά και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 5 Φεβρουαρίου 2015.

André Wampach

Βοηθός Γραμματέως

Mirjana Lazarova Trajkovska

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 20 Φεβρουαρίου 2015

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος